

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel VII

~Den friska nattluften låg tyst, förutom det avtagande skriket från en avlägsen uggle. Stjärnor lyste upp den dunkla klostergården och ett svagt sken från flera oljelampor lyste från två våningar höga sovsalfönster. På andra sidan gården glödde likaledes en rad målade glasfönster, men klart – katedralen levde.

Inne i den glänsande kyrkan, högt uppe i taket, prydde en invecklad, sotfläckad fresk det välvda taket. Målningen sträckte sig över nästan alla katedralens övre delar. Under den stod två rader av massiva stenpelare uppradade nära ytterväggarna och sträckte sig längs hela huvudflygeln. Tillsammans bar de upp flygande strävpelare som reste sig mot himlen och försvann in i taket. Samma robusta design fanns i alla fyra flyglarna i katedralen och där flyglarna förenades – i det gemensamma, öppna utrymmet – stod ett upphöjt altare med huva. Hängande gobelänger och draperier prydde altarets snidade trätak, och den heliga mittpunkten stod ovanpå en solid stenplatta som centerade golvet. På vardera sidan om altarplattan låg tjocka läderremmar knutna till slutna järnögglor som stack ut ur stenfundamentet.

Kardinal Blasi stod framför det upphöjda altaret, med ett par höga golvkandelabrar som kastade ett fladdrande ljus över hans axlar. Fullständigt uppslukad av texten i en bunt bräckliga sidor som han nu blandade ihop, mumlade han för sig själv. Hans ögon strömmade

över latinska avsnitt ur Naramsin-översättningarna, med vilka han sedan dess avvikit från apokryfnas arkiv. I närheten väntade munkarna Clodius och Greville tyst på kommando. Förutom de tre, och munk Grate, som sysselsatte sig med att knyta det sista av flera långa läderrep till altarp Plattans åtta metallringar, katedralen stod tom.

Till slut närmade sig broder Grate Blasi. "Remmen är säkrade, abbot; från längst till kortast – från utsida till insida."

Blasi slet kort blicken från de slitna sidorna. "Vad betyder det?"

Greville gick fram i ett försök att förklara Grates uttalande. "På vardera sidan om altarets stenbas finns fyra krokare. Var och en av dem kräver ett fäst rep. Alla rep måste vara—"

Clodius suckade; han avbröt Greville och gav Blasi en mer koncis förklaring; "Altarp Plattan vilar i två golvlundar. Om plattan inte dras tillbaka jämnt, kommer den att haka i sig."

Blasi höjde på ögonbrynet, men tittade aldrig upp från sina papper. "Och om det träffar?" Clodius svarade: "Nåväl, om det skulle fastna, då måste remmarna arrangeras i motsatt ordning – kortast mot längst, med deras lösa ändar korsade till andra sidan av altaret. Sedan måste plattan dras helt stängd innan remmarna vänds om och om igen." igen och öppnar den igen."

"Är det svårt? Engagerat?"

Clodius ryckte på axlarna. "Bara en lång stund – i det ögonblick som krävdes för att stänga och öppna golvgropen igen."

Blasi informerade honom: "Då ger jag dig nu uppgiften att se till att plattan fångar inte." Clodius stelnade till när Blasi fortsatte: "Och naturligtvis ska jag hålla er båda ansvariga för eventuella missfall."

Clodius tappade hakan och han tittade på Greville, som rynkade pannan åt Grates subtila flin. Han vred sig innan han harklade sig. "Om jag får, Ers Eminens; vi kan inte garantera att plattan inte kommer att fastna."

Blasi sänkte långsamt sidorna och vände sig mot honom med sammanbitna ögon. Och både Clodius och Greville fann, under kardinalens stål hårda panna, vad som verkade vara Djävulens kalla, tvättade och beslutsamma blick. Blasis blinda öga svepte igenom dem, som för att se dem alla på en gång.

Clodius vände hastigt bort blicken och tittade istället mot altaret medan han ytterligare vädjade till Blasi: "Altaret har aldrig flyttats. Vi vet bara om metoden för att flytta den genom gamla klosterregister. Att anta att vi ska lyckas—"

Blasi avbröt honom; hans ord var kantade av växande otålighet; "Du är nu här framför mig – inte i sovsalen – eftersom du fortfarande är i min gunst. Ni båda vill väl bli katakombernas nya övervakare, eller hur?"

"Ja, sannerligen!" utbrast Greville, "Och vi står ödmjukt i er tjänst."

Clodius blängde på Greville innan han svarade: "Ja; men om det behagar dig, Din

Höjd-

"Då ska du se till att plattan inte fastnar, ja!" röt Blasi.

Clodius suckade, men gick ändå med på det. "Det ska vi göra, Ers Eminens."

Plötsligt slogs de yttre dubbeldörrarna till oratorieflygeln upp när kapten Bourne ledde två kolonner av sina starkaste soldater in i kyrkan – och uppför mittgången som uppdelade långa rader av terrasserade sittplatser. Trummande steg från hundra marschstövlar dundrade genom katedralens oratorium. Till slut ropade kaptenen åt dem att stanna och soldaterna frös till. Och när hans röst fortsatte och ekade genom de stora inhägnaderna i kyrkflygeln, föll en ny tystnad över katedralen.

Kardinal Blasi och de tre klostermunkarna tittade på när kapten Bourne närmade sig. Kaptenen stannade strax före dem, kliade sig på kinden och lade händerna i höfterna. Han lät ett par gröna, granskande ögon glida över katedralen, mestadels inspekterande altaret med dess fastgjorda rep. Sedan utbytte han blickar med var och en av munkarna innan han vände sig till Blasi. "Ska vi börja?"

Blasi vände återigen sin uppmärksamhet mot Naramsins sidor och svarade: "Snart nog, kapten. Det finns dock flera relevanta och ganska betydelsefulla detaljer angående altaret. Broder Clodius ska nu informera er om dem."

Clodius tog hans signal och steg fram. "Jaså, kapten", sa han. Munken förklarade för Bourne vikten av att dra altarplattan jämnt, så att den inte låsa sig på plats. Tillsammans gick de runt altaret i nästan tre minuter medan Clodius informerade Bourne om vad som krävdes av honom. Munken fortsatte: "Därför är era mäns positionering av yttersta vikt, eftersom de kommer att möta varandra om utrymme när vi börjar." Bourne tittade på de åtta långa remmarna som låg på golvet, i ett exakt laxstjärtformat arrangemang, som sträckte sig utåt från plattan. "Som ni nu vet", tillade Clodius, "är uppgiften att flytta altaret något komplicerad – sannerligen mer än man kan ana utifrån blotta utseendet. Ändå behöver jag nittioåtta av era män – varken fler eller mindre. Hur många har ni nu

är du redo?"

"Nu är det nog." sa Bourne.

"Javisst." Clodius rynkade pannan och höjde hakan. "Jag förstår." Han granskade det vanprydande ärret på Bournes kind.

Bourne lutade sig fram och viskade: "Var försiktig med ditt rättfärdiga öga, broder; så att du inte tvingar mig att rädda ansiktet inför mina män." Clodius tittade över Bournes axel för att upptäck två orubbliga kolonner av den kungliga gardet som stirrar på honom.

"Nåväl då." Munken fnös och vände sig bort, utmattad. "Ska vi ordna – dina män?"

"Positionera dem som ni finner lämpligt, präst", sa kapten Bourne och pekade mot sina soldater med en långsam svängning av sin utsträckta hand.

Clodius tittade på kardinal Blasi, som godkände med endast en bekräftande nick.

Således sysselsatte Clodius sig med att placera åtta rader soldater på läderrepen. Sammanlagt höll fyrtio män fast de två yttersta remmarna, tjugofyra höll i det näst yttersta paret, tjugo i det näst innersta och fjorton i de allra innersta remmarna. Bourne placerade de sista av sina män – de som inte tilldelats positioner på tjuvrarna – utanför katedralen, för att skydda var och en av dess tre ingångar. Alla var på plats; alla var redo. Och i den efterföljande tystnaden som omslöt kyrkan, steg Clodius bakom de åtta raderna soldater och inspekterade varje rads uppställning i förhållande till altarets position. Slutligen steg han bort och tittade på munken Grate på avstånd och nickade. Grate viskade till kardinal Blasi, som tittade upp från sina papper och signalerade Bourne med en handgest. Som svar vände Bourne sig tillbaka till sina män och vrålade befallningar medan han cirkulerade runt deras led. "Varje man drag! Varje rad häver sig som en! Alla rader håller takten i samma takt – ett drag på tre punkter; en paus på tre punkter!" Han stannade bakom dem och knäppte händerna i svanken. "På mitt märke!" Spända rep spändes. "Häv!"

Nittioåtta soldater ansträngde sig. Åtta tjuvrar knarrade. Ändå höll altaret sin heliga mark. Blasi rynkade pannan åt Clodius. Greville vred sig.

"Hiv!" Återigen lutade sig soldaterna tillbaka mot repen medan det malande ljudet av sex ton glidande sten ekade genom katedralens golv.

"Hyft!" – och några centimeter till.

"Hiv!" – och ännu mer.

"Hiv!" – mer.

"Hävning!"

Väl förberedd, och likt en skepptrummis över häftiga roddare, höll Bourne sin rytm. Hans soldater var en kör av väsande och stönanden. Och med Bournes varje nytt rop, plattan lämnade mer av ett smutsigt golv. På motsatt sida av altaret jämfört med Bourne såg Blasi ett rektangulärt hål gradvis komma i sikte, vilket andades ut årtionden av ventilerad unkenhet. Till slut, med en djup grop helt blottad, ekade en rungande duns genom kyrkan.

"Det är klart", sa Clodius till Blasi, "Plattan går inte längre." Blasi vinkade åt Bourne när han gick mot den öppna gropan.

"Släpp!" ropade Bourne. Soldaterna släppte ner remmarna; svetten glittrade över uttömda armar; flera män föll ihop till golvet medan andra böjde sig fram och flåsade tungt. Ändå, De flesta männen stod raka, med huvudet bakåtkastat och munnen vidöppen, och andades mot ett tak av målade änglar.

Friars, Grate och Greville, klädde den smutsiga ytterkanten av hålet med flera höga golvkandelabrar. Blasi inspekterade den nu upplysta håligheten. Med sina tre meter djup sträckte sig gropan sexton gånger tre meter. Alla fyra väggarna var täckta med en svart harts, som liknade en tunn hinna av kolaska som avsatts på insidan av en ...

väländvänd eldstadskanal. Ändå, även under smutsen, upptäckte Blasi ett liknande särdrag ingraverat i mitten av varje vägg: etsningar av kors, vart och ett med tre koncentriska cirklar som omsluter hjärtat. Ändå var det som fångslade honom – det som satte fart på hans hjärta och hans andetag nästan tillräckligt för att skicka honom in i en svimningsattack, det som stack ut från den synligt förkolnade gropen.

En svart och blank, rektangulär sten med väldefinierade kanter och skarpa hörn reste sig från hålighetens mittgolv. Stenens glasartade sidor reflekterades under ljuset från kandelabrarna – stenen framstod som ett stående block av högpolerad onyx, två meter högt, fem meter brett och en meter djupt. Ändå, i övrigt solid, hade monoliten ett enda, felfritt, fritt, två meter långt hål, som klyvde hjärtat av stenens bredaste sida. Helt och hållet, rad efter rad av graverade... geometrisk inskriptioner täckte dess yttre ytor, till och med för att inkludera det böjda insidan av dess gapande hål.

För sitt inre öga betraktade Blasi likheterna mellan de apokryfiska skisserna och en äkta artefakt, som nu stod framför honom. Fullständigt fångslad gick han fram och tillbaka i gropen, med en glittrande glimt i sitt enda arbetande öga. Hans blick var tom – kanske till och med för att avslöja ett uttryck av en gradvis gryende sanning som dämpade allt tvivel eller misstro om att helvetet verkligen var verkligt, med sin höga stenport framför honom.

På avstånd ropade kapten Bourne till Blasi: "Och vad mer borde göras?" "Ah, ja. Det ska vi", mumlade kardinalen, till synes hypnotiserad av bilden av Portstenen, medan minnen av hans döda bröder fångade hans tankar, tilltog hans hjärta och väckte inom honom en djup avsky för kung Edward av England. Och i det ögonblicket av minne och bitterhet, mindes han den bestående rösten från Jean Jacques Blasis ande, som sade till honom: "De gömmer hemligheter, ett vapen av ett slag för att förgöra den engelske kungen. Du måste ta kontroll över detta vapen, Francois. Du måste släppa lös det mot honom."

"Nå?" frågade Bourne med växande otålighet.

Blasi bröt sin tjuvning och röt ut instruktioner: "Broder Grate, när jag väl är inne behöver jag tillräckligt med ljus för att se. Och du ska följa med mig." Han vände sig till Bourne; "Jag behöver en tjura och flera av dina män för att sänka ner mig över kanten." Munkar och soldater sysselsatte sig.

Kort därefter samlades Clodius och Greville bredvid Blasi, som nu stod och tittade över Naramsins sidor. Kardinalen vände sig om och tilltalade Clodius innan han anförtrodde honom pappersbunten: "Du vet hur viktiga dessa pergament är. Var försiktig med dem nu; de är ömtåliga. Och tappa dem INTE, eftersom jag har dem noggrant arrangerade."

"Sannerligen, Ers Eminens", Clodius tog dem ifrån honom. Hans hungriga ögon rullade över de bräckliga sidorna, förvånad över att han höll den gamla texten i sina egna händer.

Blasi tillade med instruktioner: "Du ska överlämna dem till mig när jag ber om dem."

Bourne gick bredvid en soldat som drog en lina mot gropen. Tre soldater följde efter honom. Vid kanten av gropen sänkte soldaterna ner repet över dess sida och hjälpte till att sänka Blasi ner under golvet. Bakom dem skyndade sig broder Grate fram med en liten ljusstake med sju lågor. Hans sandal stannade tvärt, gled över smutsen som kantade hålet och han höll nästan på att störta ner i gropen. Där stod han, höll i ljuset och dinglade över kanten, med Bournes knytnäve hårt knuten i baksidan av hans mantel. Kaptenen ryckte honom i säkerhet och väste över hans axel: "För att vara en livlig präst hånar du döden."

Inne i gropen planterade Blasi sina sandaler på golvet och släppte snöret. Kardinalen torkade bort fläckar på framsidan av sin mantel, men den envisa soten fanns kvar. Han sökte igenom sin dunkla omgivning innan han ropade nerifrån: "Broder Grate! Ta med en fackla!" Soldaterna hjälpte till att sänka ner Broder Grate i gropen. Blasi steg närmare väggen och vinkade med en uppåtriktad hand till Clodius. "Mina pergament; ge dem till mig."

Clodius jämförde det smutsiga golvet med sin rena mantel. Istället gav han pappersbunten till Greville. "Ge dem till honom." Greville blängde på Clodius och tog pappren. Greville lade sig platt på bröstet, över kanten av det smutsiga hålet, och gav ner sidorna till Blasi. Blasi tog dem och ropade upp till Clodius: "Du vill övervaka klosterkatakombarna; ändå är de lika smutsiga som den här gropen. Kanske jag kan ompröva din utnämning till dem." Clodius bara knep ihop läpparna och tittade någon annanstans.

Väl inne i hålet lyfte broder Grate armen och tog ljusstaken från en av soldaterna, och grimaserade när heta vaxpärlor rullade nerför undersidan av hans underarm.

"Kom med ljuset", ropade Blasi till Grate när han närmade sig Portstenen.

Medan munken belyste den polerade framsidan av Gatestone, inspekterade kardinalen dess många rader av distinkta men otydliga etsningar, av vilka varken var av franskt eller latinskt ursprung, men ändå sammanhängande arrangerade i en flytande presentation som ett skrivet språk, okänt för ens de mest läskunniga forskarna på den tiden. Det är värt att notera att etsningarna inte var hieroglyfiska bilder, utan snarare geometriska figurer som kardinal Blasi sedan dess hade känt igen från textsamlingar som en gång var gömda i apokryfernas arkiv.

Blasi gestikulerade åt Grate att stanna kvar där han stod. Kardinalen steg längre bort.

från Portstenens framsida och centrerade sig framför gravyrerna. Rakt in

Medan han tittade på hans öga tycktes flödet av symboler bilda ett mönster – rader av cirklar och linjer som kunde antyda en ordning av inskriptioner som krävde att de skulle uttalas omedelbart.

Ändå, liksom de många gånger som Blasi studerat de identiska symbolerna i apokryfernas böcker, till och med i den grad att han kände sig nära att uttala det uppenbara ljudet av dem, var allt som dök upp den återkommande frustrationen över att han inte kunde. Han sänkte blicken.

till sidorna i handen, undrande över metoden med vilken en simpel klosterpräst vid namn Naramsin hade lyckats översätta sådana kryptiska inskriptioner till latin.

Blasi papper fladdrade och Grates låga fladdrade i en sval bris, som plötsligt slog över deras sandalklädda fötter. Tillsammans kastade de en blick uppåt och lade märke till Clodius, Greville och Bourne som stirrade ner på dem. Blasi avfärdade dem och gick mot Gatestone. Han lutade huvudet, kikade genom dess hål och såg bara den svaga, avlägsna väggen i gropen. Han placerade sina fingertoppar mot Gatestones ansikte och fann det oväntat kallt. Återigen drog han sig tillbaka till sitt tidigare avstånd och stirrade på monoliten, gnuggade hakan, försjunken i tankar.

Bourne harklade sig högljutt, som för att uttrycka en växande otålighet. Blasi svarade på ljudet, utan att ens uppmärksamma det med en blick: "Detta är inte ett nöje, kapten. Vissa strävanden kräver finkänslighet."

Bourne fnös, lade händerna i höfterna och gick fram och tillbaka nära hålets kant. "Det är 'en förbannad dåreklippa', muttrade han.

Först då vände Blasi nonchalant upp huvudet mot Bourne och kisade. "En sten? Är det vad du antar att det är?"

Bourne bekräftade sitt påstående, "En sten."

Blasi gav Grate pergamentbunten och gick fram till den del av gropens golv rakt under där Bourne stod och ropade upp till honom: "Kanske du skulle kunna låna mig din dolk, om så bara för ett ögonblick?"

Bourne höll hårt i ett benskaftat blad som hängde på hans höft. "Och varför?"

"Eftersom jag vill dela med mig av en sak om den här 'bara stenen' – som du så lättvindigt kallar den."

Greville stod en kort bit från kaptenen, lutade sig mot Clodius öra och väste: "Han bär ett vapen in i Guds hus!"

Bourne drog fram sitt blad. Med tummen torkade han bort en svag fläck av Ivans blod från dess polerade yta. När Clodius såg en kniv inom kyrkans heliga ramar, kisade han ihop ögonen och spände käken, men sa ingenting. Bourne nickade mot Blasi. "Mycket bra", höll han med och kastade den i gropen. Dolken klapprade på golvet bredvid kardinalen. "Klippa din välsignade sten och visa mig dess magi."

Blasi skakade på huvudet när han hämtade kniven. "Åh, jag ska inte repa den. Ändå kan jag få din fulla uppmärksamhet med det här bladet." Han steg bort och närmade sig Gatestone. Sedan bugade han lätt och kastade kniven genom dess mittersta hål.

Bourne lyssnade efter dolken som skulle falla ut från andra sidan av hålet. Ingenting – som om den hade försvunnit. Han gick runt sidan av gropen, men såg ingen kniv på gropens golv. Clodius och Greville följde efter, båda förbryllade. Slutligen informerade Bourne Blasi, "Jag har sett bättre magiska bedrifter vid Hans Majestäts kungliga hov." Om ni nu vill; vänligen returnera mitt blad."

Omedelbart badade en ljusblinkt katedraltaket när Bournes dolk störtade mot honom, skar igenom hans vänstra skjortärm och genomborrade tån på hans stövel. Innan den stack fast i stengolvet. Bourne föll baklänges på baksidan, hans stövel fortfarande förankrad på plats. Han tittade på dolken, som nu satt fast mellan tårna, dess handtag täckt av ett tunt lager frost. Han inspekterade sin trasiga ärm för att se en tunn röd linje som pärlade sig upp på hans underarm. Sedan sökte han igenom kyrkans tak för att bara hitta dess väggmålning av krigande änglar och demoner, och gråtande kungar. Med höjda ögonbryn och vidöppna munnar stirrade Clodius och Greville på det fallna klingan. Blasi stod i gropens skuggor, omedveten om vad som hände utanför gropen. Han svarade Bourne: "Tyvärr kan den inte återlämnas, kapten. Bladet finns inte längre."

Bourne bröt av dolken i spetsen och drog ut den ur sin stövel, muttrande under hans andetag; "Försök igen så glömmer jag att du är kardinal." En soldat rusade fram och sträckte ut en hjälpare hand. Bourne grep tag i den, och mannen lyfte honom hastigt upp på fötter. Sedan viskade kaptenen till soldaten medan han satte tillbaka sin trubbiga dolk i slidan: "Sergeant Armond, det är dags att uppmuntra männen. Du vet vad jag förväntar mig. Se till det nu. Skynda dig." Armond bugade och sprang mot katedralens dörrar när Bourne lät en granskande blick passera över taket medan han ropade efter honom: "Och hämta min hjälm!" Armond stannade och bugade ytterligare en snabb hand innan han sprang iväg.

Greville informerade Blasi: "Bladet har fallit upp här!"

Bourne närmade sig försiktigt kanten av gropen och upptäckte att Blasi tittade upp på honom med armarna i kors. "Är det fortfarande en sten, kapten?" Ändå gav Bourne honom bara en orolig blick. Blasi vände sig om och instruerade Clodius. "Se till att remmarna på altaret är omvända och placera kaptenens soldater på motsatt sida av plattan för att återförsluta gropen." Clodius nickade och steg undan, men stannade och tittade på Bourne för godkännande. Bourne nickade och avfärdade honom med en tjurig handviftning. Således flyttade Greville remmarna medan Clodius omplacerade soldaterna.

Inne i gropen hade kardinal Blasi sedan dess vänt sin uppmärksamhet mot Gatestone. Och när Clodius hade placerat Bournes sista män på de tjudrar som Greville hade vänt, hämtade kardinalen Naramsin-översättningarna från Grate och instruerade munken att hålla ljusstaken precis så – tillräckligt högt för att han skulle kunna läsa de skrivna verserna utan att blanda honom från att se hela Gatestones ansikte. Det plötsliga ljudet av en soldats nysningar färdades genom katedralens interiör och Blasi kastade en blick uppåt mot Bourne. "Jag behöver tystnad, kapten." Bourne instruerade sina män. "Inte ett ljud!"

En oroande tystnad följde, endast bruten av Blasis klara och avmätta röst, då

han började recitera från sidor i hand. "*Et erit fugerit a voce formidinis cadet in faveam et qui se explicuerit de fovea tenebitur laqueo—*"

Tiden gick medan Blasi gick runt Portstenen och högläste Naramsins latinska verser. Broder Grate hängde på hans ärm med kandelabern högt uppe. Till slut stannade Blasi upp och fram och vände sig mot monoliten. Han reciterade sedan den sista av de utvalda verserna. "*—formido et fovea et laqueus super et qui habitator es terrae.*" Sedan sänkte han sidorna och studerade stenen. En minut förflöt – sedan två. Slutligen steg Blasi och Grate fram för att undersöka statyns oförändrade sida.

Långt in i den tredje tysta minuten ropade Bourne ner till Blasi: "Ska vi nu låtsas se en armé av spöken, Ers Eminens? Eller kan er sten tömmas på..."

Är det magi, efter gycklaren's trick med mitt svärd?"

Blasi tittade upp och bemötte Bournes subtila flin. "Kapten, hela ditt liv är bara ett ögonblick för denna sten."

Bourne korsade armarna och svarade med ett fnys: "Som ditt liv är, detsamma, även för en "sten." Soldaterna fnissade. "Tystnad!" skällde han på dem.

Clodius och Greville stod avskilda från Bourne och hans män medan de två munkarna tyst samtalande sinsemellan.

"Jag måste erkänna", viskade Greville till Clodius, "Under alla mina år som präst i Övre rådet, och med tanke på allt jag läst om stenens uppteckningar och avbildningar, har jag aldrig kunnat förmå mig att tro att något sådant verkligen existerade under detta altare. Jag bara låtsades hålla fast vid det. Och jag är säker på att de flesta av Övre Rådsmunkarna kände och gjorde detsamma som jag, bara av rädsla för hård tillrättavisning."

"Nu vet vi", svarade Clodius och nickade i riktning mot gropen.

"Men trodde du verkligen att den existerade – att vårt kloster skyddade en sådan sten?"

Clodius höjde hakan. "Det gjorde jag verkligen." Han harklade sig innan han släppte in sig; "Men jag fick stenen att se annorlunda ut än skisserna i scriptorium."

"Hur då?" frågade Greville.

Clodius korsade armarna och funderade, strök en haka med fingrarna innan han svarade: "Tja, stenen verkade alltför perfekt i sina avbildningar. Endast Gud vet, men jag antog att det verkade vanligare – till och med som en rudimentär relik från en annan tidsålder." Han pekade på Greville medan han stirrade ut i fjärran. "Framför allt såg jag att det liknade de där stora bautastenarna i England – de där forntida stenar, arrangerade i en cirkel; om du minns rätt"

"Åh, de där; ja, jag minns dem", svarade Greville och nickade mot golvet.

Sedan vände han sig till Clodius. "Och hur är det med *Kvinnospöket från Stenen*, med sina svarta ögon och syndiga närmanden mot intet ont anande män? Tror du att hon existerar, som abbot Vonig och andra påstår – att hon är *Groteskernas Moder*?"

Clodius grimaserade, som om Grevilles frågeställning plötsligt smärtade honom. "Hur

Skulle du kunna tvivla på henne? Hon existerar inte bara, utan hon presenterar sig i kött och blod; kall och blek, men ändå lika levande som du eller jag." Lyssna till mina ord, Greville – den groteska demonens moder är helt verklig."

Greville skakade på huvudet; "Jag känner inte till ett enda tecken på henne under alla mina många år i klostret. Jag har aldrig drömt om henne som andra har påstått." Han vände sig mot Clodius med höjt panna. "Har du sett henne?"

Clodius höll nästan på att kvävas när han kippade efter andan; "Du ska aldrig ifrågasätta min tro, Greville! Var försiktig med mig!"

"Åh nej; jag antog aldrig att du – ja, aldrig det", utbrast Greville. "Jag undrade bara om du kanske hade sett henne. Förlåt mig." Clodius himlade med ögonen och tittade mot katedralens mörkare delar – kanske letande efter den ande som han så perfekt mindes. Greville harklade sig och vände sin uppmärksamhet mot Bourne, medan kaptenen hastigt gick runt gropen.

Bourne närmade sig två soldater som knäböjde nära kanten av hålet; en lös ände av ett lindat läderrep låg mellan dem. Han knackade en av dem på axeln.

"Dra ut remmen ur hålet och fäst en ögla i änden – tillräckligt bred för att kardinalen ska kunna rymma hans fot när han ropar på att bli lyft upp." Det tilltagande ljudet av fotsteg drog kaptenens uppmärksamhet till katedralens oratorium, där hans sergeant, Armond, och en grupp soldater skyndade sig mot honom. Tillsammans med en reservhjälm bar sergeanten ett par färdiga armborst i varje hand. De fyra män som följde honom bar bara ett enda armborst. Alla var utrustade med en platt, läderkoger av bultar fastspända mot deras lår.

När de nittioåtta soldaterna, som stod på altarets tjudrar, fick syn på sergeant Armond och hans lilla kompani av beväpnade män, muttrade de sinsemellan och himlade missnöjt med ögonen. Sammantaget visste de vad de inte skulle göra – att överge poster eller trotsa order skulle vara en oförlåtlig och oåterkallelig handling. Följaktligen förändrades soldaternas allmänna tonläge, som det alltid gjorde när kaptenen fann skäl att iakttä större försiktighet och tillämpa strängare straff för olydnad.

Clodius närmade sig Bourne medan han skällde på honom; "Kapten, ditt svärd kan förlåtas; men dessa män bär armborst! Detta är Guds hus! Du kan inte tillåta—"

Bourne snurrade om och knäppte med fingrarna mot både Clodius och Greville, som stannade mitt i steget. "Ni två!" Han pekade mot en avlägsen vägg i katedralen, mot ett par massiva stenpelare. "Inta era platser där borta, bortom de där pelarna och mot väggen, så att ni inte får en vilsekommen pil – av en slump, förstås." Bourne blängde på dem.

Clodius rynkade pannan när han begrundade kaptenens dolda hot. De två munkarna stormade hastigt iväg, steg förbi kolonnerna och stal sin plats under ett stort stenhugget krucifix föreställande Jesus, som hängde mot väggen. Och där de

stod med armarna i kors och grubblade.

Bourne vände sig till Armond och hämtade reservhjälm. Medan han satte på sig huvudbonaden viskade han till arborstskyttarna: "Ni vet vad jag förväntar mig – inga undantag. Ändå, inga skada drabbar prästerna. Och om någon av er råkar skada kardinalen och hans pergament, då ska jag se till att dina fötter huggs av och ges åt hundarna." Bourne granskade deras ögon och bågskyttarna vred sig; men sergeanten förblev orubblig. Kaptenen tilltalade honom medan han pekade på ett fritt område nära oratoriets öppning: "Positionera dina män exakt där." "Ja, kapten." Armond bugade sig och tilltalade männen; "Följ mig." Bourne såg Armond leda bort soldaterna; och i ett ögonblick funderade kaptenen över den unge, erfarna sergeanten, som verkade likna en version av sitt tidigare, ambitiösa jag.

De nittioåtta soldaterna, vid altarets fästen, såg dock Armond och hans ensamma grupp arborstskyttar i ett helt annat ljus. De såg sergeanten placera sin lilla rang på böjda knän, med vapnen redo, och sikta rakt mot dem. De tittade på medan han gav instruktioner till sina arborstskyttar, och hela tiden pekade han med ett pekfinger över de nittioåtta soldaternas skara. De såg honom gestikulera i riktning mot var och en av katedralens tre ingångar. De gav honom ögon när han gick runt baksidan av sin nyplacerade trupp och riktade ett par arborst mot de knäböjande bågskyttarna innan han nickade till kapten Bourne. Likaså fann de sin kapten svara sin betrodda sergeant med en liknande nickning. Ändå kände de till rutinen; och de nittioåtta männen uppmuntrades nu grundligt att lyda varje befallning som gavs dem.

"Den rör sig!" ropade Grates röst inifrån gropen. Bourne närmade sig hålet för att få en bättre inspektion.

Inne i håligheten gick Blasi närmare Grate, som höll kandelabren nära den etsade sidan av Portstenen. I den dödliga tystnaden i ett dröjande ögonblick viskade munken: "Där." Grate pekade på den glasartade, svarta ytan – på den gjutna reflektionen av de höga, stilla lågorna från kandelabren han höll högt. "Kan du se bilden av eldarnas reflektioner; hur de böjs?" Och även om ingen bris föll över honom, huttrade Grate av en plötslig kyla som tycktes fylla det tomma utrymmet i gropen. Han tvekade över axeln för att upptäcka att gropens väggar nu glänste helt av vattendroppar, som plötsligt kondenserade mot dess smutsiga yta.

"Stanna stilla", röt Blasi. Han strök med fingertopparna över Gatestones kalla yta; den stod stadigt – ganska soligt. Ändå svajade den gjutna bilden av kandelabrens eldsken, som om spegelbilden av lågorna passerade genom krusande vatten. "Det gör den verkligen", mumlade Blasi och inspekterade ytan noggrannare. Sedan lutade han sig undan och drog sig hastigt tillbaka flera steg.

från Gatestone. "Vad är det här?"

På ett säkrare avstånd bevittnade Blasi och Grate en onaturlig händelseutveckling då rad efter rad av Gatestones etsade inskriptioner försvann. Från höger till vänster, och från topp till botten, tycktes rad efter rad av inskrivna symboler tvättas bort och lämnade i stället en slät yta av sobel och skimrande sten. Och efter att varje inskription hade försvunnit ur sikte – när alla Gatestones ytor blev släta som svart glas, spred sig krypande skivor av skimrande iskristaller ut för att omsluta

den nu frostiga statyn. Den kvardröjande kylan i luften förvandlades plötsligt till en bitter köld när Prästerna lade märke till en dimma över varandras andedräkt. Plötsligt drog de sig tillbaka till gropens vägg och såg hur Portstenens en gång stela ytor började häva och rulla, svälla och dra ihop sig, som om hela det isbelagda blocket andades på många ställen som en gång. Ett djupt mullrande ljud ackompanjerade en stadigt stigande vibration under deras sandaler, och de två utbytte kort rodnande och djupt uttryck innan de genomsökte det darrande golvet.

Utanför gropen, mot den bortre katedralmuren, stod broder Clodius bredvid en av många massiva kolonner; och med korslagda armar och ett högdraget uppträdande klagade han i hemlighet till broder Greville. "I avskildheten i abbotens arbetsrum valde kardinalen personligen dig och mig att assistera honom. Just i detta ögonblick borde vi vara i det gropen, med Hans Eminens." Clodius skakade på huvudet. "Om sanningen ska fram, skulle jag vara där nere, i Broder Grates ställe; jag är mycket mer bevandrad i stenen än honom!" Han fnös. "Ändå står vi här, mot väggen, avskilda från allt meningsfullt som händer, som ett par ynkliga väpnare." Han ryckte till i uppenbar avsky. "Och den där kaptenen prövar mitt tålmod som ingen annan." Clodius suckade och lutade axeln mot kolonnen. "Hör mig nu, Greville; om jag inte vore så uppmärksam och omtänksam—"

Clodius spände hakan och tittade på pelaren han lutade sig mot. Han placerade försiktigt handen mot den – sedan båda händerna – sedan örat – och med huvudet tryckt mot den anmärkte han: "Greville; Vila handen på den här pelaren, Greville?" Clodius tittade över axeln och upptäckte att Greville stod mycket längre bort från honom än han från början hade samlat. Greville lutade sig mot kyrkväggen med ena handen upplyft och rörde lätt vid basen av det väggmonterade krucifixet.

"Skynda er!" vinkade Clodius till Greville.

Ändå lämnade Greville inte väggen. "Den rör sig!" ropade han, sänkte armen och pekade på ristningen. Clodius lämnade pelaren och gick fram till honom. Greville kupade örat i riktning mot krucifixet och gestikulerade åt Clodius att lyssna närmare.

"Hör hur den darrar!" Clodius lutade sig fram, lutade huvudet och hörde ett svagt och snabbt knackande från statyn när den vibrerade mot murstenarna.

"Pelaren darrar också", svarade Clodius och tittade över axeln på den kolumn han just hade lämnat. Genast kastade båda prästerna en granskande blick över

golv.

Greville talade. "Väggen – pelaren – nu golvet – kanske hela kyrkan darrar?"

Clodius lyfte blicken mot takets fresk. Han kommenterade under en rynkad panna: "Det är inte bra – för väggmålningen."

Clodius granskade den vidsträckta, upphöjda målningen. I dess mitt, högt ovanför katedralens altare, låg de fullständiga porträtten av tre kungar omgivna av en ring av blåaktiga lågor. Längre utanför ringen, och helt omslutande den, fanns bilder av krigande änglar med svärd, sköldar, bröstpansar och hjälmar. Likt en luftarmé verkade dessa änglar försvara de tre kungarna från en samling bevingade demoner, som alla hade groteska drag liknande de olika stenstatyerna som kantade de övre terrasserna på den yttre katedralens tak.

Greville viskade till Clodius: "Varsågod och säg vad som ska hända om han inte är den man han påstår sig vara – om han istället står i förbund med Ondskan?"

Clodius ryckte till och vände sig långsamt om. "Och vem syftar du på?"

"Kardinalen", utbrast Greville. "Tänk om han har för avsikt att mer än att frammana andar mot engelsmännen? Tänk om han är djävulen själv – och har kommit till klostret bara för att öppna stenen?"

Clodius backade undan. "Har du tappat balansen? Du talar kätter! I himlens namn, han är en kardinal från Avignon!"

Greville fortsatte: "Och jag är munk i den lägre rådet, men jag är inte bekant med de avsnitt som han reciterade. Kan du minnas dem?"

Clodius lutade sig mot Grevilles ansikte och skällde ut honom. "Han är inte bara en rådmunk, utan en rådkardinal – *med* stenens fullständiga översättningar i sin hand!" Skulle han inte vara mycket *mer* insatt än någon av oss, när det gäller Portstenen?"

"Men", enträget Greville, "är du bekant med några av de avsnitt som han reciterade?"

Clodius grep tag i hans arm och morrade i hans öra om orsaken till vibrationerna i katedralens golv – det var resultatet av galopperande hästar utanför kyrkan. Sedan släppte han Greville och hotade honom. "Pröva inte mitt tålamod! Jag ska inte höra fler av dina kätterska anklagelser mot vår nye abbot. Samla nu ditt förstånd, annars kostar du oss båda våra rättmätiga platser som katakombernas övervakare!"

Greville avfärdade Clodius med en grinig suck innan han tittade bort. Den tillrättavisade munken korsade armarna och blängde på soldaterna vid altarets förband, som nu stirrade ner i det darrande golvet. Några av dem viskade med uttryckt oro och alla leden vacklade lätt av rastlösa soldater.

Bourne stod med tre soldater nära kanten av gropen och gav en sträng blick över sina nervösa led innan han ropade till dem: "Håll er tysta! Tysta era tungor, annars

"Nästa man ska göra en ljuvlig passion mot min surrningspåle!" Han vände sig om. "Armond, var redo; vapnen riktade!" Han snurrade tillbaka. "Ni ska alla hålla er uppmärksamhet på mig – inte varandra; inte golvet; inte prästerna – bara mig!" Nästan hundra soldater frös till, likt balanserade statyer, med blicken fäst på kaptenen. Den enda uppenbara rörelsen, vid den tidpunkten, inträffade direkt under Bournes stövlar, på golvet i gropen.

Inne i hålet drog sig kardinal Blasi tillbaka mot väggen och trevade efter ett dinglande rep, men fann bara en hal, kall yta som nu stod täckt av kondens. Broder Grate förde ljusstaken över väggens glittrande glans medan han letade efter snöret. Genast lutade sig lågorna från hans ljusstake bort från väggen och i riktning mot Gatestone. Grate lyfte huvudet, sökte i hålets övre kanter och upptäckte att, liksom ljuset han höll, alla ljuslågorna i omgivande golvkandelabrar lutade likaledes mot mitten av gropen.

"Kapten! Tjudern!" ropade Blasi, torkade bort en handfull svart smuts på sin mantel och klagade tyst. Sedan kastade han en snabb blick över axeln på den utbuktande Gatestone. "Om du nu vill!"

En soldat sänkte hastigt ner repet när Bourne instruerade Blasi: "Skjut foten in i öglan på tjudret." Blasi grep tag i repet, när—

"Phsss!" Det plötsliga ljudet av en öronbedövande luftstöt framkallade ett obevekligt väsande som liknade bristningen av en vulkanisk öppning. De två prästerna kastade sig mot väggen. Grates ljusstake träffade gropens golv och dess låga slocknade. Blasi tappade bort Naramsin-översättningarna; sidbunten spreds ut. Plötsligt klättrade han över golvet, till och med på händer och knän, för att hämta de fallna sidorna; ändå höll han ett vaksamt öga på Portstenen och hålet i dess mitt, som nu fyllde sig självt. med en virvlande svart dimma. Det virvlande mörkret böljade och rykande innan det välldes ut ur Gatestone som ett tätt moln. Blasi tog den sista lösa sidan och rusade dit. väggen när den tjocka dimman kröp över gropsgolvet och dolde hans fötter i sitt absoluta mörker. Det verkade som om hela gropsgolvet hade försvunnit, helt uppslukat av den svartaste av skuggor.

Blasi grep tag i snöret när istäcken, mörka av sot, gled nerför väggen. Han lyfte sin sandal och kämpade med öglan i slutet av repet, medan han frenetiskt letade efter fötfäste. Den svarta dimman steg upp till hans höfter. "Dra – kära Gud! Lyft upp mig!" Han stoppade Naramsin-sidorna mellan tänderna och höll hårt i repet.

Grate skrek när han högt stegade genom det frätande molnet. "Det brinner! Det är eld!" Bournes röst befalldes ovanifrån: "Ni två – dra i snöret! Ni – hämta en till! Rör er!"

"Nu!" skrek Blasi genom sammanbitna tänder. Soldaterna började hissa upp honom ur hålet medan blodblåsor dök upp på hans ben. Grate hoppade upp på Blasi och

Ett omedelbart ryck av extra vikt skickade en av de två soldaterna skrikande huvudstupa ner i gropen och trängde igenom dimman med en motbudande duns. Den återstående soldaten skrek till när det snabbt glidande snöret brände insidan av hans händer. Tillsammans gled prästerna tillbaka in i det midjehöga molnet.

"Förbannade dig, kardinal!" skrek Bourne när han grep tag i töjret för att ersätta sin fallne soldat. Han kallade fram ytterligare sex män. "På det här töjret! Nu!" Fötterna klättrade och repet spändes i samma ögonblick som Blasi knuffade bort Grate från honom. Prästen stapplade bakåt och försvann under den upphöjande dimman. Ensam, på repet, gled Blasi uppför gropsmuren. Soldater drog honom i säkerhet samtidigt som de kastade en andra remmen ner i gropen. Blasi rullade runt på rygg och grep tag i hans lår. Mörka fläckar sipprade genom de pressade delarna av hans kläder. Han stelnade till av smärta och kippade efter andan, med sidorna fortfarande i sina sammanbitna tänder. En soldat knäböjde över honom och sträckte sig efter fållen på hans mantel.

"Rör mig inte!" ropade Blasi och grimaserade.

Clodius ropade på avstånd: "Vad är det för fel på dig, kapten? Få ut broder Grate därifrån! Han ska dö!"

Bourne snurrade runt och vrålade till Armond, , när han pekade på Clodius, "Om den mannen rör sig eller talar, släpp honom!"

Fortfarande inne i gropen sprang Grate upp. Han stapplade omkring, trevande, hostande och blind av den frätande dimman som nu steg jämnt upp mot hans bröst. Bourne vrålade: "Oduktiga jävlar! Han kan inte se! Flytta den där tjuvan närmare – ge den till mig!" Han slet repet från sina soldater, gick runt sidan av gropen och kastade ner det i hålet medan han ropade till Grate. "Den här vägen; ja: gå till tjuvan; ja; fortsätt komma; jag är här!"

Grate hittade repet och höll fast vid det, fortfarande kvävd av den brinnande dimman.

"Dra!" ropade Bourne till raden av män bakom honom. Alla lutade sig tillbaka mot

repet och Grate gled uppför gropens vägg. Bara halvvägs till säkerhet flagnade Grates hud av hans armar och fastnade vid gropens vägg som våt vävnad. Kött rullade ut ur hans knutna knytnävarna och han gled nerför repet och tumlade tillbaka ner i dimman. Bourne såg änden av repet, utan ögla, och skällde: "Ge mig det andra tjudret!"

Återigen sprang Grate upp, med bara hakan ovanför dimman. Ändå, liksom huden på hans armar, nu borta, saknades även öronköttet – helt upplöst. Nu döv och blind sprang han frenetiskt runt gropen, armarna svepte över dess väggar i jakt på ett rep. Han föll. Återigen reste han sig. Bourne gjorde sig redo att kasta det andra snöret, men stannade. Han ropade inte efter prästen; han kunde inte. Han kände inte ens igen den rörliga röda globen som ett manshuvud. Ändå ropade Grate ut i skräck, tonfallet i hans röst förändrades nu fruktansvärt av den skarpa dimman. Och om det någonsin funnits en följd av skrik som skulle kunna brännas in i det bestående minnet även hos erfarna soldater –

Från sin utsiktspunkt kunde de nittiotvå soldaterna vid altarets fästen inte se den hemska händelse som utspelade sig på gropens golv; de kunde bara lyssna på den desperata prästens oroande vädjanden, vars rop var som från en man som bränts levande. Soldaternas ögon tårades; hjärtan rusade; andetagen ökade. Ändå förblev de orubbliga och väntade på alla order som kunde komma i deras väg.

Grates sista skrik försvann till lite mer än gurglande ljud innan den upphöjande dimman slutligen tog över honom. Bourne marscherade snabbt bort till Blasi, som nu låg där på sidan, vred sig av smärta medan han blandade sidorna och sökte efter ordning i verserna. Bourne böjde sig ner och murrade åt honom: "En man smälte bara som ett ljus i den där förbannade – vad ni än kallade fram!" Bourne lutade sig närmare Blasi. "Är det er välsignade armé av spöken – en svart dimma? Hör mig noga, kardinal; jag förlorade en man för era händer och jag ska inte förlora en till! Ni ska resa er härifrån och åtgärda vad ni har gjort, annars ska jag be mina män dra plattan över hålet." Han vände sig till de sex män som han kallat fram från tjudren och beordrade dem tillbaka till sina tidigare positioner.

"Det kan ni inte göra!" protesterade Blasi och vände andfåddt. "Jag måste recitera de rätta avsnitten för att stänga stenen. Ändå kan vi inte stänga den förrän Andarna kommer fram och jag kallar dem mot engelsmännen vid Crécy!"

"Gör det nu då! Läs upp verserna! Skicka iväg dem så ska jag dra över plattan!"

"Det finns inga andar att kalla fram. Ge dem – ge dem mer tid. Dimman är inte de!"

"Hur kan du vara säker? Har du någonsin sett en ande?"

"Det har jag inte! Ändå har jag sett många dimmor!"

"Och jag har sett och hört tillräckligt!" skrek Bourne. "Jag tänker stänga plattan – vers eller inte!"

"Hör mig, Bourne", ylade Blasi av smärta. "Att dra plattan över gropen ska inte stänga stenen. Även om du täcker över stenen – under plattan, ska den förbli öppen. Endast de rätta verserna ska stänga den!"

"Antingen hittar du dina verser, eller så blir *jag* versen som stänger den där förbannade plattan!"

"Ni får INTE! Ni kan inte få stenen att rusa – eller mig! För Guds skull, kapten, titta på mig! Jag kan knappt få andan av smärtan!" Han vände sig tillbaka till sidorna och blandade dem med darrande fingrar medan han läste igenom dem. "Ett ögonblick till, ber jag – er", stönade han, tårar rullade nerför hans kinder och han blev nästan galen av brännan i benen.

"Jag har inte ett ögonblick, kardinal! Den där dimman stiger redan nu! När den väl väller ut ur hålet, då har jag förlorat min chans att stänga plattan. Mina män är på plats och tillfället är mitt. Nu, antingen du—"

"*Vusch!*" Bourne vände sig mot en plötslig luftstöt, som kom från depån.

"Håll era positioner", ropade han till sina män. Kaptenen inspekterade det svagt upplysta hålet, med alla omgivande golvkandelabrars lågor nu släckta. En iskall bris utgick från håligheten. På altarets huva fladdrade gobelänger i en ihållande vind.

"Nej! Fånga dem!" skrek Blasi och trevade efter spridda sidor som blåste över golvet. Ändå fastnade flera av papperen i ett blåsig drag, bara för att dras ner i gropen. Han rullade upp och tryckte en rufsigt hög med sidor mot bröstet. "Kapten, hur kan ni förvänta er att jag ska – den här vinden – jag kan inte ordna –"

Bourne avbröt honom och ropade tillbaka över axeln; "Om du misslyckas, ska jag sätta du är arresterad – och du skall återvända med mig till Paris och berätta för Hans Majestät Konungen om denna styggelse, som kyrkan i hemlighet har bevarat."

Blasi stönade medan han stapplade upp. Han stapplade bort från gropen och grimaserade medan han bar bort sidorna från det blåsiga hålet.

Bourne ropade när han närmade sig gropen; "Vakter vid dörrarna; ni ska vara mina fackelbärare! Befria er från era poster och hämta ytterligare ersättare från gården – sju beväpnade män för att säkra utsidan av var och en av de dörrar som ni nu vaktar. Informera dem om att varje man som försöker komma in i kyrkan ska huggas ner! Nu, ge er av!" Omedelbart rusade vakterna iväg och tre katedraldörrar smällde igen. Bourne tittade över axeln. "Armond, håll koll på allt som rör sig!" Han vände sig om. "Män vid tjudren; var redo att dra som en – på mitt mål!" Sedan, med sin brutna dolk dragen, närmade sig Bourne försiktigt hålet.

På andra sidan katedralen torkade Greville tårar från kinderna, tog ett djupt andetag, tittade upp från golvet och vände sig till Clodius och frågade honom ilsket: "Nu när broder Grate är död, tror du att golvet fortfarande skakar av galopperande hästar utanför kyrkan?"

Clodius kisade med ögonen och såg på honom innan han korsade armarna och stödde axeln mot kolonnen. "Akta din tunga, Greville. Om jag inte skulle ge mig själv ett skott i ryggen kunde jag inte göra någonting för att rädda Grate. Och varför gjorde du ingenting?" Clodius skakade hans huvud och fortsatte: "Dessutom insisterade vi aldrig på att han skulle klättra ner i den där gropen." Valet var hans, ensamt – och han gjorde det bara i ett försök att komma i kardinalens gunst. "Behärska nu ditt snörvlande och sänk rösten, så att vi inte båda blir skjutna!" Clodius hostade och vände sin uppmärksamhet mot gropen. En minuts tystnad uppstod mellan dem.

Till slut viskade Greville: "Något händer inne i gropen. Alla kandelaberlågorna har slocknat. Och jag känner en jämn bris." Han tittade rakt på Clodius. "Vi borde smita ut ur kyrkan medan vakterna inte är vid dörrarna och kaptenen har ryggen mot oss."

"Ser du där?" Clodius pekade diskret över katedralen medan han hostade igen. "Vi kommer inte ens att komma fram till dörrarna."

Greville tittade över Clodius axel och fick syn på Armond som stirrade tillbaka på dem. Greville andades till Clodius; "Ändå ska han inte vaka över oss hur länge som helst. Kanske ska vi sätta oss ner på golvet och han vänder sig bort?"

Clodius gav efter för mer av den ihållande hostan. Från ögonvrån studerade Greville kyrkans obevakade fasad. Med himlande ögon sökte han efter en bekväm flyktväg, längs hela ytterväggen. Bortom dem lade han märke till stenkorsen på väggen, på vilket den skulpterade avbilden hängde.

av en korsfäst Jesus – den hängande statyn svajade som en långsamt rörlig pendel.

Greville gick undan för att undersöka den närmare innan han utbrast: "Ser du den röra sig?"

Han pekade mot det gungande krucifixet och tittade på Clodius, som viftade med handen framför ansiktet och hostade, fortfarande. Först då, i en ny ljusvinkel, fick Greville syn på ett tunt lager damm lade sig över Clodius och drev ner från kolonnens övre kanter. Genast tittade båda prästerna upp och sökte efter dammets ursprung.

"Det är lös murbruk", konstaterade Clodius. Han klev bort från pelaren, harklade sig och tittade upp i det höga taket innan han tittade tillbaka på Greville, som stod skräckslagen med handen över munnen, ögonen vidöppna och stirrade på takmålningen. Clodius följde hans blick och såg vid den högsta punkten i taket de tre målade kungarna, som såg ut som om de hade vänt sina huvuden och stirrat nedåt, rakt på dem två.

"Det kan inte vara så", mumlade Clodius och höll sig för pannan. "Det är bara en väggmålning. Ljuset, eller kanske dammet, får det att verka som om den rör sig." Båda prästerna drog sig tillbaka bortom raden av pelare och mot kyrkans vägg. Greville viskade: "Kära Gud, vad har vi – gjort ogjort?"

Tre katedraldörrar öppnades och smällde igen. Bourne knäböjde bredvid gropen och kikade ner i dess mörka djup när sex soldater med tolv facklor omringade honom. Under dansande fackelflamor fladdrade deras hår och kläder i en jämn bris; och med hålet nu upplyst sprang Bourne upp. "Fall tillbaka!" ropade han och viftade med armarna mot sina män medan han retirerade flera steg innan han stannade på säkert avstånd för att betrakta den överraskande nya formen av Portstenen, som nu dominerade hålets yta.

I det fladdrande fackelljuset och den iskalla brisen bildades dimma på soldaternas andetag. Bourne undersökte en virvlande kolonn, som såg ut som en liten, stillastående tornado som stod i Gatestones ställe när den centrerade sig i gropens golv, bara något högre upp. än katedralens golv. Toppen av den svarta, virvlande kolonnen var lika bred som dess bas; och även om dess mitt verkade ihålig, var det märkbara tomrummet för mörkt för att se inuti. Men nära den mer upplysta kanten av gropen lade Bourne märke till att den bläckaktiga dimman, som en gång hotade att svämma över hålets kanter, nu började dra sig tillbaka när den sjönk lägre mot gropens väggar, djupare in i hålet, som om den gradvis drogs in av virvelvinden. Och i den skingrande dimman försvann gropens golv i sikte och avslöjade de vidsträckta, livlösa silhuetterna av en präst och en soldat. Bourne

kallade på sina fackelbärare. I de tilltagande vindarna sprang glödande kol upp ur fackellågorna . Bourne höll sin dolk dragen och redo medan han närmade sig gropen.

De stannade nära kanten av det dunkla hålet. En soldat höll sin fackla högt och pekade nedåt. "Kapten, de lever fortfarande!" Bourne såg de skuggiga gestalterna rulla över på rygg. Tillsammans tycktes de två silhuetterna turas om att rulla mot virvelvindens bas och röra sig snabbare ju närmare de sig. Kaptenen skulle just ropa efter tjudrar när han insåg att de inte rörde sig av sig själva. Liken gled över golvet och virvelvinden slukade dem.

Omedelbart resonerade dunsande ljud ur virvelvindens stadiga surrande – dova dunsar, som stora lerklumpar som stötte upprepade gånger mot varandra . Bourne tog ett steg tillbaka. Han stirrade på virvelns närmaste vägg, medan svarta och ojämna former trädde fram, omslöt dess ytterkant och tycktes jaga varandra genom den roterande pelaren. De släta kanterna på den svarta virvelvinden gav vika för en guppig yta av mörka och oregelbundna former. Sedan svängde en enda bit ut, fortfarande fäst vid virvelvinden. Runt, runt cirklade den utskjutande delen längs pelaren, lös och helt utsträckt. I det ögonblicket, genom den svaga suddigheten av en virvlande rörelse, kände Bourne igen den flygande saken som en slapp och svängande arm, och först då upptäckte han att hela pelaren hade förvandlats till en tät samling av svarta, snurrande kroppsdelar.

Bourne släppte sin dolk; den smattrade mot golvet. Han slängde händerna i luften i ett skenbart nederlag och tilltalade en närliggande soldat med ett påtvingat uttryck av förnöjt mod; "Hans Majestät, Kungen, försäkrade mig om att jag skulle kunna njuta av min vistelse i sällskap med goda munkar i ett fridfullt kloster – gott om mat, välsignat klostervin – kanske en vildsvinsjakt och en stek för leden –" Bourne grep tag i soldatens väst, med stirrande ögon, och pekade med ett pekfinger mot den virvlande kolonnen. "Vad – i Guds namn – är *det där*?" Bourne knuffade den mållösa soldaten åt sidan, marscherade iväg och gick hastigt fram och tillbaka i en cirkel, höll håret borta från ögonen medan han svepte över katedralens yttersta delar. "Nog om detta! Kardinal? Armond, var är kardinalen?"

På andra sidan kyrkan torkade sergeant Armond ett rinnande öga på armen. Under andedräkten förbannade han det fina dammet som stadigt drev ner från ovan och lade sig över honom och hans lilla skara armborstskyttar. "Jag ser inte kardinalen, kapten", ropade Armond och blinkade med ögonen medan han placerade sina två arborst på sina mäns ryggar.

Krasch! En stor sten föll ner från taket och krossades mot golvet, bara några meter framför truppen. Två av armborstskyttarna sprang upp.

Armond kastade sig fram. "Tvinga inte min hand", morrade han och tryckte ett arborst i deras nackar. "Inta era positioner." Männen återgick till sina knän,

riktade sina vapen mot soldaterna vid tjuvrarna. Armond föll tillbaka, med båda sina bågar riktade mot dem. Ändå var hans blickar riktade någon annanstans – på de två munkarna på andra sidan katedralen – av rädsla för att tappa bort en annan präst ur sikte och ytterligare göra sin kapten besviken.

Clodius och Greville skiftade nervöst när de stirrade i riktning mot kyrkdörrarna. Genast vände de sig om och fick syn på Armond som instruerade en av sina armborstskyttar, och den knäböjande soldaten svingade sitt vapen mot munkarna.

”Han ska skjuta oss!” utbrast Greville och grep hårt tag i Clodius mantel.

Clodius skällde på honom; ”Kanske han gör det – på grund av dig!” Han knuffade bort Greville.

”Eftersom du inte kan behärska dig är en armborst nu riktad mot oss båda.” Han fnös och höjde näsan mot taket i synligt förakt.

Greville klagade; ”Vi är inte säkra här inne! Valvstenarna faller—”

”Jesu moder”, mumlade Clodius plötsligt och stirrade upp i taket. ”Det kan inte vara verkligt.”

Högt ovanför altaret, osedda av alla utom de två prästerna, verkade de tre kungarna på väggmålningen vakna till liv, de slog med huvudet och ansiktena förvridna av extrem ångest. Men de rörliga bilderna av dem frös plötsligt till, fixerade, med vidöppna munnar och vidöppna ögon medan de nu stirrade ner på Clodius och Greville. Och i det ögonblicket började deras frusna ansikten krackelera och brinna bort, vilket släppte ut ett moln av skingrande rök och en dusch av förkolnade färgfläckar som drev mot golvet som svart snö. Först då tittade soldaterna upp och letade efter ursprunget till askan som lagt sig över dem.

Clodius hostade och viftade med handen framför ansiktet och försökte torka bort en fin dimma av fallande damm. Sedan sökte han efter orsaken till skarpa, poppande ljud, likt de från överhettade stenar som spricker i kallt vatten, och han fann sprickor som strålade ut genom hela den massiva pelarens framsida, som tornade upp sig bredvid honom. Han steg bort från pelaren, inspekterade den på avstånd och observerade en dammskur som spiralerade ner runt dess böjda yta. Plötsligt vidgades sprickorna och stora stenblock föll bort från pelaren och kraschade samman ovanpå golvet med ett öronbedövande ljud och drog omedelbart till sig alla blickar i katedralen. När bitar av pelaren bröts loss genom dammet och de fallande bråten, märkte Clodius att kolonnens sönderfall inte var slumpmässigt, eftersom en exponerad del av djup obruten sten framstod som den släta ytan på sidan av ett gigantiskt stenhugget ben.

Medan stenen regnade ner stod det klart för munken att en hög staty gradvis uppenbarade sig under de fallande stenskärvorna. Den kolossala gestalten var den av en rustningsklädd jätte, som höll ett långt svärd. Dess andra hand låg tryckt under ett stenblock som bar upp katedralens tak. Med en kjol av tunt lager av rustningsplåtar stod den i spartansk stridsutrustning som påminde om en forntida romersk krigare

Böjda plattor täckte dess underben och överarmar och dess hel hjälm var rund på alla sidor, med den högsta delen av huvudbonaden konvergerande uppåt till en matt spets. Mellan dess breda läppar låg vassa spetsar av rader av taggiga tänder och ett enda cyklopiskt öga centrerade dess panna.

Greville sprang förbi pelarraden och stod hukande mot katedralens yttervägg. Han slet blicken från den höga cyklopstatyn och tittade mot en säregen rörelse, som han uppfattade i ögonvrån.

Där, mot väggen, alldeles bredvid och strax ovanför honom, hängde det snidade krucifixet med sin stenliknande Jesusbild – det rörde sig. Greville stirrade på den Jesusliknande figurinen; dess bröstorg höjdes och sänktes snabbt, som om den kämpade för att andas. Munken stönade för sig själv och gled baklänges nerför väggen. Överväldigad kröp han ihop sig till en boll, bara för att gråta och be att han skulle vakna upp från vad som för honom verkade vara en fruktansvärd dröm – för att plötsligt upptäcka sig själv i lugnet i sitt sovsalrum. Clodius skrek åt Bourne när han pekade upp mot den nya cyklopstatyn: "Se, kapten! För Guds skull, har du blivit galen? Dina soldater har inget emot det! Vi måste ge oss av nu!"

Ändå var Bournes rygg vänd mot Clodius. Kaptenen ropade kommandon till en soldat vid altarets tjudrar som sedan dess hade släppt sitt rep och fallit ur formation. "Lämna inte din post! Återvänd till tjudret nu!" Istället flydde soldaten och rusade mot katedralens dörr. Lika snabbt snurrade kaptenen om och ropade: "Armond!"

Plötsligt smällde armborst, bultar flög, och mannen stapplade ner på golvet med flera pilar i ryggen. Han vred sig, kvävdes och dog. Först då tilltalade Bourne Clodius och pekade med ett pekfinger åt honom: "Tystnad, präst; *TYSTNAD!*"

Bourne vände sig om och rakade sitt hår som flög, och satte det bakom öronen. Han marscherade mot sina fackelbärare. "Närma er hålet med mig! Skydda era lågor från vinden! Samlas och håll facklorna tända; varje låga tänder nästa!" Han närmade sig kanten av gropen. I det svaga ljuset från lutande fackellågor såg han sprickor bildas i gropens väggar, klättra uppåt och över den översta kanten av gropens omkrets. Ändå strålade sprickorna ut från Gatestone, genom det högre katedralgolvet, till och med för att sprida sig under hans stövlar. Bourne tog ett steg tillbaka. Inom

gropen, den virvlande tratten stönade; den blev högre allt eftersom den tycktes öka i fart. Inom dess stön hördes de stigande tonerna av många skrik, som sammantaget liknade en massiv samling av ofattbart lidande – som en rytande kör av tusen plågade själar.

Bourne ylade: "Var är kardinalen?" Ändå låg hans blick fäst vid det svarta, snurrande monstret av hoptryckta kroppsdelar framför honom. Sedan befallde han hans fackelbärare, som ropade över oljudet medan han knuffade bort soldater från gropen, "Fall

tillbaka! Alla, rädda er tre – håll ljuset tänd. Ni två; jag vill ha fler facklor i den här kyrkan! Se till det! Och ni; ta er plats vid tjudren!" ropade han till Armond. "Var redo!" Sedan vrålade han till alla sina män medan han cirkulerade bakom dem, "På mitt märke; vi stänger plattan! Ställ er upp jämnt som tidigare! Håll samma tempo. Och om jag ser ens en av er lyfta huvudet mot mig—" Ändå stängde kaptenen munnen, vände sig långsamt i riktning mot gropen och stirrade på en slät, karmosinröd skepnad som långsamt reste sig ur mitten av den virvlande pelaren av mörkt kött.

~*~

På andra sidan katedralen övergav Clodius Greville och flydde mot kyrkportarna när en blixtnedslåg träffade klippväggen. Gnistor exploderade, armlängds avstånd från Clodius ansikte, vilket plötsligt övertygade honom att dra sig tillbaka och ompröva sin flykt. Han drog sig tillbaka till Greville, som fortfarande låg hukande på golvet. På avstånd såg han armborstskytten ladda om och rikta sitt vapen mot honom. Clodius gick fram mot Greville, nu med ett vaksamt öga på den gigantiska cyklostatyn, med huvudet nedåtvänt, och tycktes studera prästen med sitt enda oblinkande stensida öga. Clodius tröstade Greville med en klapp på axeln. "Samla dig. Du måste vara stark om jag ska kunna hjälpa dig att fly."

Greville satte sig upp och torkade sig om ögonen. "Ja – härifrån. Jag önskar, jag – ja – vi ska ge oss av." Grevilles glasartade ögon rullade omkring, tycktes leta efter något någonstans i kyrkan, men kunde inte hitta det. Ändå tycktes hans ögon upptäcka allt på en gång, fast i ett helt annat ljus. Han mumlade: "Jag är trött. Jag borde gå tillbaka till sovsalen och vila mig före morgonens vesper."

"Javisst." Clodius höll med om Grevilles meningslösa förslag, ifall han skulle skrämman munken ytterligare med nya idéer om deras fruktansvärda omständigheter. "Och det borde du." Det är dags att ge sig av; så att ni kan finna frid och vila – före morgonkvällen." Greville tittade upp på Clodius, men hans uppmärksamhet föll över Clodius axel och mot det avlägsna taket. Hans tomma blick låg fäst vid virvlande bilder av den vidsträckta fresken. Han såg bevingade demoner som dräpte änglar. Han såg flygande djävlar tränga igenom en cirkel av blå lågor, med sina svärd i höjden medan de halshuggade tre ansiktslösa kungar. Omtöcknad log Greville svagt och nickade, som om han accepterade de fruktansvärda händelserna mot taket.

Clodius gav Greville en örfil. "Titta på mig! Vi går nu! När jag ser att det är dags förväntar jag mig att du skyndar dig mot katedralens dörrar. Sakta inte ner eller stanna! Fortsätt ditt öga är riktat mot ingenting, förutom dörrarna; jag kommer alldeles bakom dig. Samlar du mig?"

"Ja, jag måste ha fallit – men jag kan. Ska vi gå nu?" frågade Greville och sträckte ut handen till Clodius för att hjälpa honom upp på fötter. En högljudd smäll hördes bakifrån, och de vände sig om som en och upptäckte att det stora stenkrucifixet hade fallit från väggen. Resterna av det låg utspridda över golvet som en hög med krossat

fragment. Ändå, av alla de spridda skärvorna, representerade ingen en igenkännbar del av tidigare skulptur av Jesus, eftersom varje trasig bit endast tillhörde det som en gång var det snidade stenkorsset. Med sina händer knäppta började Clodius dra Greville upp på fötter, när—

”Väs!” Bakom Clodius – ett skarpt spottande ljud likt en ilsken katt. Clodius snurrade runt just när Greville ryckte bakåt, och båda munkarna slog i golvet. De frös till där de satt, med vidöppna ögon och förstummade, deras kläder piskade i katedralens vindar medan de stirrade rakt in i ansiktet på vad vilken helig man som helst kunde anse vara en utsäglich styggelse. Framför dem stod stenfiguren, som tidigare varit fäst vid det snidade korset. Nu stod den, lös och kanske lika hög som en liten hund. Dess kropp liknade en schakals. Bortsett från nålliknande tänder förblev dock dess huvud oförändrat och i linje med den tidigare avbildningen av den snidade Jesus, komplett med taggig krona. Och till skillnad från dess framtassar, som stod isär, upprätta och obehindrade, dess baktassar låg bakåt mot golvet, båda verkade vara ihopspikade och fästa vid en stor rest av det tidigare stenkorsset. Den groteska statyn kröp mot dem och släpade med sig sin bakåtvridna bakdel och den fortfarande fastsittande stenklumpen. Clodius och Greville kröp bort från den framväxande stenfiguren.

”Vråla!” En dånande röst från de hotande cykloperna lät sig över katedralens inre och överröstade kort varje ljud. Clodius fann jätten stirra på honom med sitt ena stora öga. Statyn släppte hans hand från taket, lyfte ett enormt svärd med det andra och började kliva ner från toppen av kolonnens hörn när båda prästerna hoppade upp och skyndade sig mot väggen. Den steniga jätten slog sin sandalprydd fot mot kyrkgolvet, vilket fick sprickor att uppstå genom stenplattorna och spred sig under dess häl. Takstenar och damm duschade över den rörliga statyn. Plötsligt kollapsade den ostödda delen av katedraltaket och i det dånande kaoset föll en massiv kolonn av bråte ovanpå jätten.

Cykloper splittrades av den plötsliga kraften och alltihop föll sönder till golvet i en lavin av grus och sten. En massiv dammplym rullade över golvet samtidigt som vinden svepte upp det, skingrade det överallt och skymde hela utsikten över kyrkan. På golvet sprang den steniga schakalfiguren omkring, medan den släpade den trasiga korsbiten efter sig. Den rusade mot katedralens mitt och dök ner i den delvis stängda gropan. Liksom en varig pest slukade helvetet katedralen och skonade ingen helig ikon. Och det gåtfulla ögonblicket förvandlades till en allt värre mardröm.

”Hiv!” ropade kapten Bourne. Soldater drog och tjodrar sträcktes medan altarplattan gled längre fram och gnid mot det spruckna golvet. I den ylande vinden och det virvlande dammet stod männen nästan döva och blinda. Med en tredjedel av gropan täckt under en långsamt växande platta, väste ständigt vidgande springor i golvet av ljud.

spydde ut dimmor av iskall dimma. En man ropade med vad som bara verkade vara ett halvt skrik. Omedelbart fick Bourne syn på en tom plats i leden – och en stor spricka i golvet som spydde ut en pelare av dimma och iskristaller. Han rusade fram genom leden. och hoppade över sprickor som spred sig i stenplattorna. Ändå var han för sent ute; han kunde inte ens hitta sin soldat i den djupa springan som tycktes sänka sig ner till helvetets djup. Han skrek till resten av de sysslolösa männen, som nu höll i par av flamlösa facklor: "Gå genast in bakom formationen! Om någon av oss skulle falla, inta den positionen genast!" Han vände sig mot den borte väggen. "Armond; var redo att ta kommandot!" När männen släppte sina facklor och kravlade sig bort från gropen, satte sig Bourne gränsle över golvspringan. Han höll fast sig i linan, i stället för sin fallne man, och varnade alla soldaterna i repen: "Vi drar som en och dör som en!"

"Hiv!" ropade Bourne. Blåaktiga knogar grep tag i rep. Huttrande män väste och stönade. Återigen slingrade sig altaret framåt. Hagelände is slungades ut från den virvlande kolonnen och kastade ner varje soldat. Männen var våta och smutsiga av damm, några grimaserade.

under frostiga skägg, och alla bar de samma uttryck av rädsla och desperation, som bara kunde ses i hettan av en rasande strid.

"Hiv!" Genom det snabbt skingrande dammklump som en gång uppslukade hela katedralen höll kaptenen blicken på de alltmer avslöjande resterna av en glittrande munkgrind medan den fortsatte att släppa lös en följd av lysande uppenbarelser från sin strupe. En efter en flög de ut ur likets mun, var och en undkom snabbare än den föregående – tills likets strupe fladdrade och rapade med sådan intensiv upprepning att den sprack på längden. Plötsligt sprack hela munkens huvud och hals upp, i jämnhöjd med axlarna och i alla riktningar, till synes som en snabbt mognande, köttig blomma. Från den huvudlösa torso som återstod spydde en lysande kolumn av strömmande andar fram, skrikande och bultande uppåt. Katedralens högre delar vimlade av glödande genomskinliga former. Överallt försvann uppenbarelser och återuppstod från tak, väggar och golv – hela katedralen flimrade med en onaturlig strålgång.

Altarpattan gled i korta stötar när den massiva stenen rullade över broder Grates hindrande lik, och med varje lyftning av den tunga stenen böjdes den hudlösa torson. längre bakåt tills dess enorma tyngd knäckte dess ryggrad. Liket välte och vek sig skarpt åt sidan. I denna ohyggliga och onaturliga vinkel slets de fladdrande resterna av dess huvud loss, bara för att sväljas av den dånande svarta pelaren nedanför. Plötsligt upphörde utvandringen av halsandarna, men dess utvidgade halshål fortsatte med en gutturalt stönande – i samklang med varje stöt från altarpattan. Emellertid försvann de förvridna resterna så småningom under den glidande stenen. Till slut, i ett ögonblick som Det hade kunnat verka evigt, men det öronbedövande dånnet började avta; vindarna lugnade ner sig; dammet lade sig och en efterklangande duns skakade katedralens golv. Med altarpattan

Nu, fastlåsta på plats, hade Bourne och hans män äntligen täckt över gropen. Ett lågt muller fortsatte genom golvet, vilket vittnade om den virvlande kolonnen av svarta kroppsdelar som fortfarande rasade under altarets slutsten.

Även om kardinal Blasi hade lyckats öppna Portstenen – tillräckligt för att släppa lös en armé av Andar – fann han aldrig möjlighet att recitera resten av de passager som kunde skicka dem mot engelsmännen i Crécy. Därför cirklade flocken av mållösa Spektrar bara runt taket, utan anvisning eller befäl från någon.

sortera.

”Förbannade dig, kardinal!” Bournes röst vrålade genom det dröjande mörkret – stilla, dess klang förlorad snabbt i ett spår av överlappande ekon.

~*~

Utanför kyrkan och över klosterområdet kikade Odino genom den städsegröna buskagen. Hans knän höll nästan på att ge vika för en våg av illamående när han såg fyra soldater bära Ivans slappna kvarlevor ut genom katakombbyggnadens huvudentré. De körde liket till badhuset där de placerade det bredvid ytterväggen. Odino höll tillbaka tårarna, hans tankar fästa vid Lazarus. Han studerade soldaterna som stod samlade på gården, deras uppmärksamhet helt riktad mot kyrkan. Männen pekade upp i luften, på lysande uppenbarelser som kom ut genom katedralens tak. De gula, glödande gestalterna cirklade runt kyrktornen medan de jagade varandra bland de höga terrasserade raderna av stengrotesker. Sammantaget svärmade de som duvor som sparrade och tävlade om platser att sova på.

Då Bournes soldater inte kunde hitta Lazarus inuti katakomberna återvände de ovan jord och gick ut på gården, bara för att upptäcka ett dis av glödande andar som pilade omkring i katedralens övre delar. Hypnotiserade av det surrealistiska skådespelet som utspelade sig framför dem samlades vakterna med sina vapenbröder, med ryggar mot raden av buskar där Odino gömde sig – munken såg sin chans.

Odino bröt sig ur buskarna och smet genom sidoingången till katakombbyggnaden . Han sprang nerför den långa korridoren, rundade ett hörn och tryckte örat mot Den järnbeslagna trädörren till katakombernas ingång. Sedan öppnade han dörren försiktigt och fann den obebaktad inifrån. Fortfarande obemärkt hasade han sig nerför den svagt upplysta trappan och skyndade genom korridorerna, svängde fram och tillbaka, djupt ner i jorden och nerför en obruten passage som inte ledde till någon annan plats än Brunnhålet .

När Odino nådde brunnhålet stack han ner en fackla i den mörka håligheten och viskade: ”Lasarus?” Ändå låg rummet tomt och hörde bara det gurglande ljudet av en underjordisk källa som rann genom ett brett dike i golvet. Odino steg

inom. Han hasade sig till den bortre änden av rummet, där han tog tag i en av många trähinkar för vatten som kantade dess vägg. Han närmade sig diket och knackade hinken mot stengolvet. "Lazarus? Var är du? Det är broder Odino." Sedan förde han facklan över diket och letade under vattnet.

Odino slängde hinken i golvet. Den splittrades när Odino vrålade: "Lazarus, kom fram!" Omedelbart sprack ytan av den underjordiska bäcken med en genomblöt Lazarus, som hade gömt sig i en liten grotta under golvet – en luftfylld ficka skapad av århundraden av erosion. Lyckligtvis visste bara fem själar om dess existens: Lazarus, Odino, två missbildade väpnare vid namn Miguel och Thateus, som Lazarus anförtrodde sin tillit till, och en kraftig, silverhårig munk som nu låg bredvid badhus, för evigt tystat.

"Är pappa—?"

"Ja. Ivan har gått bort, Lazarus; men han kommer alltid att vara med dig – här", svarade Odino och knackade Lazarus på bröstet. Han svalde hårt. "Hör mig nu, pojke; det är ont om tid. Vi måste ge oss av snabbt!" Han kastade undan resterna av hinken, grep tag i Lazarus utsträckt hand och lyfte upp honom ur vattnet. Lazarus drog upp

droppande mask från hans repbälte och vred ut vattnet ur den när Odino tog den ifrån honom och kastade den i bäcken. "Det behövs inte. Din värld har förändrats – annorlunda." Lazarus

såg på medan den snabba strömmen svepte bort masken. Och

Ansiktskåpan gled genom ett slitet hål i väggen, för alltid förlorad i det mörka vattnet under jorden.

De flydde från brunnshålet och rusade uppför den slingrande tunneln. Före dem stack den tunge munken en flammande fackla in i det alltmer utbredda mörkret och bakom dem dröjde sig ett rökspår mot ett mejslat tak medan ett vattenspår från Lazarus droppande mantel sipprade djupare in i tunneln. Vidare, förbi munkens axel, kunde reflektioner i pojkarnas breda pupiller ha framstått som ett par glödande gula skivor i ljuset från den svepande fackellågan. Lazarus ökade sina steg, hans våta mantel piskades och sprack när han föll bredvid Odino. Han frågade honom: "Varför skriker Portstenen, munk?"

Odino stannade tvärt och lutade sig mot väggen för att hämta andan innan han vände ficklampan mot ett par blå ögon. "Skrik? Hur skriker den?"

"Jag hör det. I mitt hjärta – ljudet av det. Även nu kommer det därifrån." Lazarus pekade mot de högsta delarna av tunnelns bergvägg.

Odino övervägde Lazarus påstående och insåg att pojken pekade i riktning mot katedralen – mot själva hjärtat av den. Munken skällde på honom: "Jag ska inte höra mer av det där elaka talet, pojke! Var tyst nu, så att vi inte blir hörda!" Återigen rusade de uppför tunneln.

De skyndade sig genom labyrinten av katakombernas gångar. Till slut dök Odino in i pojkarnas rum och röt hest: "Kom ut ur den där våta dräkten!" Han sjönk ner mot sidan av entrén. "Har ni rena kläder?"

"Jag har sådana under min säng."

"Fram med dem då; jag kan inte böja mig ner där! Har du en till huva?"

"Bara den du tog från mig, broder."

"Det spelar ingen roll. Avklädd och påklädd dig i hast." Odino kikade ut genom rummet och uppför huvudkorridoren, men såg ingenting annat än mörker, eftersom Lazarus nu gömde sig och ingen brydde sig om att sätta tillbaka katakombfacklorna. Ändå stod Odino vakt och lyssnade efter subtila ljud, i aktning efter ett avlägset sken från en utforskande fackla.

Odino vände sig om och såg Lazarus knäböja bredvid sin säng; han grät tyst över en trälåda som låg fylld med kläder.

"Vad är det, pojke?" väste Odino.

Lazarus placerade handen på kanten av lådan. "Jag har en huva – en ny. Och två fler – en avsedd för Miguel – en annan för Thateus."

"Fortsätt, Lazarus! Det är inte rätt tid!" Odino rusade fram med facklan och drog tog ut dräkterna och maskerna ur lådan och lade dem ovanpå sängen.

Lazarus torkade sig om ansiktet, sprang upp och klädde snabbt av sig kläderna. Odino överlämnade facklan över sängen medan han separerade kläder med sin fria hand. Pojken gick fram och tillbaka i en cirkel, höll sig fast vid bröstet, avklädd och huttrande. På nästan alla sätt verkade Lazarus smala kropp lika normal som vilken mänsklig pojke som helst i hans ålder, bortsett från att han inte hade någon antydning till en navel på magen. Den största skillnaden mellan Lazarus och de andra väpnarna var dock inte en böjd rygg, som klostrets invånare – väpnare, munkar och abbotar – antog. Till utseendet låg hans ryggrad perfekt i linje med vilken vältränad pojke som helst. Den klart mest iögonfallande skillnaden var att Lazarus hade ett par vikta, hinnliknande vingar av kött och ben.

Lazarus bredde ut sina vingar och skakade snabbt vattnet av dem. Han vek tillbaka dem till en kupa på rygg och vände sig om för att söka upp Odino, med kläder draperade över underarmen, rynkande pannan medan vattendroppar rann över en skrynklig panna.

"Förlåt mig, broder", erbjöd Lazarus med sänkt blick.

Odino nickade mot Lazarus säng. "Använd dina sängtäcken för att torka dig."

Lazarus gjorde det och Odino sträckte ut armen. "Klä dig nu."

Medan pojken klädde sig visade Odino honom ytterligare en komplett uppsättning kläder som låg draperad ovanpå sängen, inklusive en morgonrock, ett höftskyne, en huva och två par fotvantar.

"Nattluften är kall; du ska bära båda förbanden, det ena ovanpå det andra. Skynda dig och bli klar med det!"

Odino klappade honom på axeln, rusade tillbaka till dörröppningen och stod vakt medan Lazarus sysselsatte sig. "Hör på mig, Lazarus. Vi lämnar katakomberna. Det finns dock många soldater på klostrets område, som ska göra allt de kan för att kontrollera

vår flykt. Och även om mörkrets skydd är vårt, kan vi inte ses eller höras – och vi måste röra oss som vinden.” Odino kvävde en hosta och tittade på Lazarus. ”Samlar du mig, pojke?”

”Det gör jag, broder. Ändå – kanske vi kan gömma oss i katakomberna – bara till imorgon” , föreslog Lazarus med darrande röst. Munken lade märke till ett uttryck av allvarlig oro i hans ansikte, precis innan pojken drog masken över huvudet.

Odino insåg tydligt att Lazarus visste föga om en värld utanför katakomberna, förutom vad han kunde ha samlat in från böcker från klostrets scriptorium. Lazarus drog åt sina snören och tillade: ”Soldaterna kanske inte upptäcker oss här nere. Jag känner till en ihålig vägg inuti Beniontunneln—”

Odino gick tvärs över rummet, tog tag i pojken axel och skakade honom. ”Nej!”

Du måste ta ansvar för dig själv! Katakomberna finns inte längre. Det finns inga fler facklor att tända eller släcka; ingen mer vinframställning; ingen mer rengöring av väggar och golv. Från och med nu ska de enda order att lyda komma direkt från dig. Och du ska leva eller dö enligt sådana order! Missförstå mig inte, Lazarus!”

”Jag ska inte , broder, än—”

”Inga undantag, Lazarus. Ditt liv hänger på det!”

Lazarus sänkte axlarna och huvudet och stod tyst.

Odino släppte honom och suckade. ”Vad är det nu?”

”Jag är rädd, broder.”

Odino knäböjde framför honom. ”Och det borde du vara!” Prästen pekade mot taket.

”De där männen där uppe kommer att döda dig om de fångar dig. Rädsla är själva förutsättningen för att hålla dig vid liv. Rädsla är bra.” Han skakade på ficklampan.

”Rädsla är din vän, den ska aldrig prövas eller förrådas.” Odino drog den andra masken från sängen. ”Sätt nu en annan huva över den ena och snöra genast ett tredje par fotvantar över de två !” Odino reste sig tvärt och återvände till dörröppningen.

Lazarus klädde hastigt på sig medan Odino föreläste för honom. ”Du är inte längre en pojke – du är en man – eller hur?”

”Ja, broder”, muttrade Lazarus, satte fast en andra mask över den första och tog ett par andra fotvantar.

”Kom då ihåg mitt namn; vad heter jag?”

”Ditt namn är broder Delon Odino, broder.”

”Det är inte det! Förstå det väl – pojken som heter Lazarus är inte längre. Han har vuxit upp och blivit en man. Han talar och uppför sig på alla sätt som hans far skulle kunna göra.” Odino slog en öppen hand mot murstenarna och Lazarus ryckte till och vände snabbt de mörka ögonhålen på sin mask mot munken.

”Du är nu Ivan! Ivan är du. Svara mig nu igen, fast den här gången, liksom Ivan. Vad heter jag?”

”Odino”, svarade Lazarus, fortfarande fäst vid sina fotvantar.

”Bra gjort”, svarade Odino med ett kort leende. ”Den här kvällen blir du din stolthet

far. Du skall kalla styrka från honom – inifrån dig själv. Han skall vägleda dig i anden, till dina dagars slut. Och han skall för alltid vara med dig.” Odino klappade sig själv på bröstet. ”Här; i ditt hjärta.” Odino tittade ner när han kände ett litet föremål gömt under sin mantel. ”Ah, ja. Han insisterade på att du skulle ha det här, om något – ja – här.” Med sin fria hand drog prästen fram ett läderhalsband runt hans hals och, dinglande från den tunna remmen, hängde ett miniatyrkors i trä, som Lazarus omedelbart kände igen som Ivans bönekors. Odino gick fram till pojken och hängde halsbandet runt hans huvud innan han stoppade korset under sin mantel. ”Där; du är Ivan nu. Och Ivan gråter aldrig, eller hur?” Lazarus tittade upp på Odino, hans blå ögon skimrade i ficklampans ljus genom ett par av hål i hans mask.

”Nej, fria – nej, Odino”, svarade Lazarus. ”Jag är klädd.”

”Då, låt oss ge oss av.” Odino klappade honom på axeln. ”Och vad som än händer oss, kom ihåg att du måste fly från detta kloster och för alltid hålla dig borta från det. Om soldaterna fångar mig får du inte se dig tillbaka eller vackla. Ensam ska de inte döda mig; men om de fångar dig, då ska de döda oss båda – dig, för den du är, och mig, för att jag hjälpte dig att fly.” Odino kisade. ”Mitt liv ligger i dina händer. Svika mig inte, Lazarus.”

Lazarus gned ett litet föremål gömt under sin mantel och drog tillbaka axlarna. ”Jag ska inte—Odino.”

Odino kastade den brinnande facklan upp på sängen och lågorna omslutte omedelbart täcket. Rök vällde upp mot bergtaket och spred sig ut i korridoren. Lazarus mindes Naramsins brev och dess många sidor med nedskrivna symboler. Han dök fram och stack in en utforskande arm i madrassens sugrör, men fann inga papper. Odino drog bort honom. ”Vad i hela friden håller du på med?”

”Jag hade en pergamentrulle där inne!” utbrast Lazarus och pekade på den brinnande sängen. ”Den är borta.”

”Låt det vara.” Odino vände Lazarus bort från lågorna och tittade rakt in i hans ögon. ”Du har allt du behöver. Lyssna nu på mig. Om vi blir upptäckta ska du återvända till Brunnhålet och gömma dig i grottan nedanför.”
golvet – som förut. Mörkret och röken ska täcka dig, eller hur?”

”Det ska jag”, svarade Lazarus.

Munken nickade och torkade nya svettpärlor från pannan. ”Iväg, då drar vi – som vinden”, väste han.

Odino lyssnade nära dörröppningen innan han hastigt eskorterade Lazarus uppför den dunkla korridoren. Bakom dem bleknade skenet från en sprakande eld när anmärkningsvärda delar av passagen föll i mörkare skuggor. Odino ledde sig genom den svarta tunneln, som han ofta gjorde under sena nattliga pilgrimsfärder till vinkällaren; han gled med fingertopparna mot väggen och kände efter minnesvärda markörer som kunde låta honom veta exakt var han gick. Lazarus gick tätt bakom honom när han marscherade uppför mitten

passagen och, i sin snabba och stadiga gång, rörde han ingenting. I mörkret kunde pojken befällande gång ha tett sig identisk med hans fars; med långa, hæl-dunkande steg som tycktes röra jorden under honom. Tillsammans rundade munken och väpnaren en krök och rörde sig hastigt mot ett avlägset skenk vid korridorens slut.

Till slut öppnade tunneln sig i en hög inhägnad med breda trappsteg som ledde uppåt mot en stenvägg. Ovanpå väggen markerade en oövertygad, järnbeklädd trädörr ingången till klosterkatakomberna. Nära foten av katakombernas trappsteg kämpade en fladdrande fackla för att hålla tillbaka den sista lågan. Från den flöt en glödande röd kol till golvet och dog. Odino hasade sig uppför trapphuset, klättrade uppför halva trappan innan han upptäckte att Lazarus inte längre följde honom. Han stannade och snurrade om för att upptäcka pojken som stod under det avtagande facklans ljus och tittade intensivt på golvet. Prästen flåsade och hasade sig nerför trappan. Först då kunde prästen urskilja orsaken till pojken distraktion. Lazarus stirrade ner i golvet och undersökte en utbredd blodfläck som för bara några ögonblick sedan flödat genom Ivans ådror.

"Inte nu!" Odino tog tag i hans arm och tillsammans sprang de uppför trappan. Munken öppnade katakombdörren på glänt och lyssnade – bara för att höra tystnad. Han slängde upp den dörren och rusade in i hallen. Ändå, innan han rundade hörnet, tittade han över axeln och såg pojken stå orörlig vid dörrtröskeln – det verkade som om Lazarus såg sig själv stå på kanten av en stor avgrund och titta ner i den. Odino drog sig tillbaka några steg och vinkade Lazarus mot sig. "Nu!"

Lazarus tog ett djupt andetag innan han stormade genom dörröppningen. Han sänkte sig ner i Odino, med knutna nävar runt munkens dräktvägg.

"Bra gjort. Håll dig nu nära." Odino slet honom bort. Även om Lazarus inte sa något, hörde Odino hans snabba andetag och föreställde sig ett vidöppet uttryck av skräck dolt under en annars oansenlig mask. Plötsligt, från en angränsande korridor, en dörr smällde igen; rösten av annalkande soldater blev högre.

"Var stark, Lazarus!" utropade Odino och släpade sin tyngd nerför korridoren. "Skynda dig", väste han åt pojken över axeln. Och med Lazarus tätt i släptåg sprang de två iväg från oväsendet.

De två stormade ut genom byggnadens sidodörrar och gömde sig bakom en rad höga vintergröna buskar som kantade klostermuren. Och där stod de kvar, orörliga, medan den kyliga luften och det svaga ljuset från en gryende måne kastade en märkbar dimma över snabba andetag. I riktning mot katedralen hörde de röster från argumenterande soldater åtföljda av enstaka befälsrop. Ljud fyllde nattluften : frustande hästar, stampande stövlar, smällande dörrar och klirrande metalljud – gården var livfull av ljuden från en livlig armé. Odino

drog i Lazarus mantel och gestikulerade åt honom att följa efter. Tillsammans gick de åt sidan genom det trånga utrymmet bakom häcken och lutade ryggen mot väggen. De gick tyst framåt mot klostrets södra port, rösterna från konverserande soldater blev högre för varje steg de tog. Odino placerade fingret på läpparna och vinkade åt Lazarus att förbli tyst.

Munken delade försiktigt buskarna för att urskilja fyra soldater som stod inne på gårdsplanen, långt borta från den öppna och obevakade klosterporten, med ryggarna mot honom och blickande upp mot det avlägsna katedraltaket – mot ett moln av glödande uppenbarelser som svärmade ovanför det. Återigen drog han i Lazarus innan han delade slutet av häcken och tydligt steg ut i gläntan. Medan soldaterna stannade kvar drog Odino fram Lazarus bakom buskarna och knuffade honom så snabbt genom grinden att pojken nästan snubblade och föll. Ändå gled de två säkert in i mörkret och, i ödets lyckliga vändning, samma ondska som orsakade

Lazarus att gömma sig för sitt liv, ifall soldaterna inte skulle hitta och döda honom, ty vad han var, tjänade nu till att distrahera soldaterna och låta honom fly.

Liksom skuggor som rörde sig under det svaga skenet från en gryende måne, flög de nerför sluttningen och mot ett fält av kort, torrt gräs som låg markerat med rader av stenar och kors – mot klosterkyrkogården. De två pilade över högar och genom gravstenar, tills de nådde den borte änden av kyrkogården. Odino gömde sig bakom en huvudhög sten och ryckte Lazarus ur synhåll för alla patrullerande soldater.

Och där gömde de sig för alla. Odino lutade sig mot klippan och kippade efter luft. Lazarus stod bredvid honom och tittade nästan överallt på en gång. Han sökte i gräset, gravstenarna, de avlägsna kullarna, en stigande röd måne och en vidsträckt himmel med otaliga stjärnor. "Jag gillar det inte", anmärkte han. "Världen är för stor."

Odino drog efter andan och suckade. "Och den ska växa sig ännu större innan kvällen har passerat."

Lazarus vände sig om och frågade: "Mer än nu?"

Munken sänkte axlarna och stönade; "Det här kommer aldrig att fungera. Jag måste hämta provianten." Han tittade på pojken. "Jag känner till en obevakad stig som ger säker passage in och ut ur sovsalen – och klostret, så länge portvakterna förblir distraherade."

"Vi har rymt – vi är i säkerhet!"

"Nej, Lazarus. Vi är mer än en dags vandring från närmaste by, och fortfarande en halv natts resa från närmaste härbärge som kan ge dig tillräckligt skydd mot solen – och vi har inga provianter för de kommande dagarna, förutom kläderna vi har på ryggen."

"Vi kanske stöter på proviant längs vägen", föreslog Lazarus.

"Om bara världen vore lika vänlig. Tyvärr kommer vi inte att upptäcka några sådana förnödenheter på den öde väg vi måste vandra. Det enda sättet att få en redo eld och det enda

"Det färskvatten som är tillgängligt för oss förblir gömt innanför de där väggarna", förklarade Odino och nickade mot klostrets södra port. "Och den sista matbiten mellan här och Bergsmunnen är nu gömd inuti sovsalen, eftersom jag samlade ihop allt som återstod av kökets förråd."

Lasarus tittade västerut. "Bergsöppningen är en grotta; där borta", sa han och pekade mot dess mörka horisont.

"Det är sant", svarade Odino. "Och det är där du måste vara, för tillfället – säker från solen. Du minns grottan, eller hur?"

"Det gör jag. Min far berättade om Mountain Mouth. Och broder Nikolaus beskrev för mig, hur han hittade det."

"Tror du att du kan leda mig just dit – på bara en halv kväll?"

"Åh, ja! Jag kan ta dig dit!" sa broder Nikolaus: om man går *rakt* västerut, utan att avvika det minsta, då ska man gå rakt in i Bergsmunningen. Och jag avviker aldrig; du ska få se."

Odino drog en lättnadens suck, väl medveten om att Lasarus hade något av en gudomlig känsla för riktning, ännu mer än kanske någon annan människa i livet – en känsla för den kanske lika ofelbar som vilken flyttfågel som helst. Och han var säker på att Lasarus inte skulle tillåta sig att avvika mer än ett stenkast från den västliga stigen, även om han pressades att gå i dess riktning nätter i sträck. Odino vände sig mot klostret och mumlade: "Äntligen kan detta vara till vår fördel. Jag borde hämta våra provianter medan soldaterna förblir distraherade."

"Ändå skall soldaterna fånga oss!" utropade Lazarus och grep tag i en näve av Odinos mantel.

"Nej", svarade munken och vände sig om medan han drog pojkens hand ifrån sig. "Jag måste gå, ensam. Vi kan inte riskera att du blir tillfångatagen."

Lasarus klappade på stenen. "Ska jag då stanna här – bakom den här stenen?"

Odino skakade på huvudet. "Det kan du inte. Om du stannar här kan det hända att patrullerande soldater stöter på dig. Och om jag blir försenad kanske du inte har tillräckligt med tid att söka skydd från solen." Odino tittade österut och fick syn på en lysande, svälld måne.

Lazarus sökte igenom den mörkare västra kanten av kyrkogården innan han vände sig tillbaka mot Odino. "Var måste jag då gömma mig?"

"Inte här. Bergsmunnen", svarade Odino. "Resan är bara en halv kväll. Tid är på din sida. Och du vet hur man hittar den, eller hur?"

Lazarus sänkte huvudet. "Kanske. Bara om Nikolaus talar sanning, ändå—"

"Nikolas talar sanning, Lasarus. Han har visat Bergsmunningen för din far och mig. Vi var där när han gav dess namn."

"Ändå borde vi ge oss av tillsammans – du och jag. Och imorgon kan du återvända till klostret och hämta proviant, eller hur?"

"Nej, Lazarus. Resan är krävande – en överfart av många kullar och dalar." Odino torkade en svettig panna på ärmen. Han lade en darrande hand mot

hans mage och skakade på huvudet. "Jag är inte i form att gå dit och tillbaka igen. Jag är en börda även för mig själv – även utan att bära en tung säck med proviant. Om jag inte dör av den bitande kylan, och jag gör som du kanske föreslår, och återvänder imorgon, då "Hur ska jag kunna smita förbi soldaterna när kvällens distraktion är över och portvakterna är tillbaka på sina poster?" Odino pekade förbi stenblocket och över klostermuren. "Se där, ovanpå katedralen – på de där sakerna, som den här nye kardinalen har släppt lös från Portstenen." Lazarus tittade på kyrkans tak och spiror, vars övre delar nu var upplysta under en samlande svärm av formlösa uppenbarelser. Odino fortsatte: "De är ett slags andar, och jag är helt säker på att De har för avsikt att göra mer än att roa oss med sin spektakulära uppvisning. Nej, deras närvaro och rörelser avslöjar för mig att ett långt större ont ännu väntar på att utspela sig över detta kloster. Jag vet inte vad; ändå verkar de samlas till och med nu som en armé av andar. Se hur de rör sig och samlar sig i rader, mellan takstadgarna. En sanning är säker, min pojke. Vi kommer inte att vara här när de kommer för att organisera sig. Således måste jag ge mig av nu, medan soldaterna är distraherade av dem och av katakombernas nya rök. Tiden är nu, att hämta provianten, när det lätt kan göras."

"De ska fånga dig – jag vet att de ska det", klagade Lazarus och drog återigen på sig munkens mantel.

Odino lade händerna på höfterna och lutade sig tillbaka. "Och låt oss anta att de fångar mig. Vad ska de göra med en tillfångatagen munk; be om förlåtelse? Lazarus, till och med soldater ärar sin Herre. De ska inte göra mig något, om inte annat för vad jag är – en man av tyg och en Guds tjänare. Nu, viktigast av allt, måste du bära dig till säkerheten vid Mountain Mouth innan kvällen är ute. Jag möter dig där, med bestämmelserna."

Lazarus släppte Odinos mantel och sänkte huvudet.

"Och dessutom", tillade Odino, "om de försöker fånga mig, då ska jag slå dem alla med en get och skicka iväg dem!"

Lazarus tittade upp och skakade på huvudet. Munken kände att ett leende, om inte så subtilt, nu låg dolt under pojkens mask. Ändå vände pojken sig bort från honom och stirrade ut i fjärran.

Odino knäböjde framför Lazarus och lade en hand på hans axel. "Jag förväntar mig att du är stark, liksom din far. Du bär hans kors med dig. Och du ska göra honom stolt, eller hur?"

"Det ska jag, broder", muttrade Lazarus.

Odino spanade runt på området efter tecken på soldater. "Och du är säker på att du kan gå exakt, västerut?"

"Det kan jag", bekräftade Lazarus. "Men det vet du redan, broder." En antydning till irritation präglade hans röst.

"Ja, jag vet." Odino klappade honom på axeln och pekade västerut. "Från där vi står,

Du ska gå *exakt* västerut halva kvällen, och Mountain Mouth är din. Gör inte synas eller höras längs vägen. Avvik inte det minsta – din kurs får *aldrig* tveka, så att du inte omedvetet går runt berget. Undvik allt, bevara din raka och smala stig till grottan. Samlar du mig?”

"Det gör jag, broder."

"Och om det skulle hända att du inte kan nå grottan före gryningen, måste du skydda dig från solen. Om inte annat, skrapa ett hål och begrava dig med jord och stenar." Odino lutade sig fram och skakade honom bestämt i axlarna. "Det här är mycket viktigt, Lazarus! Solen ska döda dig! Du ska dö! Jag har sett det – det är en ful och smärtsam död! Ditt kött blir sten, rakt igenom, även när du skriker! Och det finns ingen oreda. Solen ska bli din död, Lazarus – inget liv efteråt."

Lazarus sa ingenting. Odino släppte honom. För munken verkade pojakens tystnad och stela hållning vara ett adekvat svar.

"Nu förväntar jag mig att du går därifrån – bara ondskan återstår. Se dig aldrig tillbaka och tveka inte för någon sak." Odino rättade till pojakens mantel. Han spanade över området igen innan han knuffade pojken iväg. "Vill du hämta mig?"

"Det gör jag, broder."

Lazarus gick mot en svart västlig horisont; han höll blicken framåt medan han ropade: "Och du skall snart följa mig – ikväll?" Hans röst sprakade av darrande ord.

"Vi återförenas vid Mountain Mouth tidigt på morgonen, om Herren tillåter", försäkrade Odino honom. "Det är genom orubblig tro och orubblig beslutsamhet som du ska överleva det som ligger framför dig. Du är nu en man, Lazarus. Du är din fars son; och du bär alla hans bördor och välsignelser. Vackla inte i distraktion, frestelse eller förvirring. Vik inte av från din väg. Du är Ivan, nu. Iväg! Och var tyst under fötterna!"

Pojken stelnade till och marscherade längre in på kyrkogården. Odino tittade på på avstånd, hur den klädklädda silhuetten blandades med nattens svarthet. Så småningom försvann gestalten in i skuggorna i en närliggande dal. Ett ögonblick gick och en västlig vind drog över landskapet. Först när Odino kände sig säker på att pojken hade rest tillräckligt långt bort, sjönk han ner över stenblocket. Under honom fläckade människens tårar stenens yta. Odino grät över Ivan, eftersom Ivan inte kunde gråta över sin skräckslagna Lazarus; han grät över Lazarus, eftersom Lazarus låtsades vara den 'Ivan' han inte var redo att vara; och han grät över sig själv, eftersom han aldrig kunde vara den 'Ivan' som Ivan var för Lazarus.

Ack, i sin omedelbara ensamhet föll Odino samman, han kände sig bara vara en fet munk som kollapsade uppe på en rund klippa – och förvandlade sig till en fruktlös man, överväldigad och dränkt i någon stor och fruktansvärd flod av

rasande tomhet och längtan — gråtande och hissande över hemliga sorger, mitt i en vidsträckt klosterkyrkogård av sedan länge döda och döva öron.

[Slut på kapitel 7]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— *Må hans arv leva vidare inom oss alla* —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~